

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

SORIN OPREA

Noaptea sufletelor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OPREA, SORIN

Noaptea sufletelor / Sorin Oprea.
- București: Univers, 2018
ISBN 978-973-34-1049-2

821.135.1

SORIN OPREA

NOAPTEA SUFLETELOR

© Editura UNIVERS, 2018

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1049-2

Era frig, iar vântul își făcuse de cap în ultimele zile ale toamnei. Încă de la începutul lui noiembrie se vedeau schimbările, zăpada venise mai repede ca de obicei și făcuse ca totul să intre în amorțeala iernii.

Este perioada din an când, în București, lucrurile începute cu luni în urmă par a fi terminate, iar ceea ce urmează naște sentimente de speranță pentru viitor sau, din contră, de regret pentru ce s-a întâmplat peste vară. Oricine ar putea fi înșelat de această senzație aparentă de liniște și meditație, care plutește peste un oraș mult mai sofisticat decât pare la prima vedere.

Așa gândea un tânăr aflat seara într-un taxi pe bulevardul Magheru, în timp ce se îndrepta spre unul dintre cartierele luxoase de la periferia nordică a capitalei.

Șoferul conducea încet din cauza drumului alunecos, iar din când în când mai arunca o privire în oglindă, către bărbatul din spate. Acesta părea absent și faptul că se uita în permanență pe geam arăta clar că evită o discuție care ar fi făcut ca timpul să treacă mai repede. Taximetristul nu voia să forțeze o conversație, cu toate că ar fi vrut să știe câte ceva despre clientul lui, care i se părea un tip nu tocmai comun. Și apoi, când stai de vorbă, mai afli unele lucruri, iar bacșișul poate să crească. Se părea însă că, de data asta, banii în plus avea să-i primească în schimbul liniștii, așa că drumul până la destinație fu unul tăcut.

Respect p Mașina viră încet pe zăpada înghețată și intră pe o stradă luminată ca ziua. De o parte și de alta se înălțau vile somptuoase, cu porți electrice și garduri înalte de beton. După vreo sută de metri taxiul opri în fața unei case superbe zugrăvite într-o nuanță de cafea cu lapte, care avea o intrare cu uși masive, din fier.

Tânărul plăti cursa și se îndreptă spre vilă, unde nu trebuia să sune, pentru că ușile se deschiseră și un majordom înalt, îmbrăcat în smocking negru, cu papion, îi zâmbi larg, aplecând ușor capul.

– Bună seara și bine ați venit. Sunt sigur că va fi o noapte deosebită, domnule...

– Vlad Arineanu, răspunse tânărul puțin stânjenit de primirea protocolară de care avea parte.

După ce se convinge că numele figurează pe lista de invitați, majordomul îl conduse pe noul venit într-un living luxos de la parter, amenajat special pentru un eveniment important. Încăperea era mobilată cu mult bun-gust și decorată cu tablouri și sculpturi, cu siguranță foarte scumpe.

Se părea că majoritatea celor invitați veniseră deja, fiindcă multe persoane stăteau în picioare, cu paharele pline, și vorbeau, evident, despre ultimele mondenități.

– Mă bucur că ai venit, Vlad, se auzi un glas cunoscut de undeva din spate. Sincer, nu credeam că o să ajungi, mai ales că n-ai promis asta.

– La mulți ani, Dariana, îi ură Vlad, sărutând-o pe obraz. Ți-am adus ceva de ziua ta, sper să-ți placă.

Fata desfăcu pachetul, zâmbind.

– Un cristal cu semnul meu din zodiac! E superb. O să-l pun la mine în cameră, să-mi poarte noroc. Ți mulțumesc foarte mult. Hai să te prezint celor de aici.

Îl conduse spre grupul unde un domn le explica celorlalți lucruri care păreau interesante, judecând după atenția cu care era ascultat. Bărbatul de aproximativ cincizeci de ani, plinuț, cu părul blond, pieptănat pe spate și dat cu gel, cu ochii de un albastru spălăcit, se opri din discurs și îi întinse mâna noului venit.

– Sunt senatorul Bastien Nichitescu, tatăl Darianei. Bineînțeles, Bastien vine de la Sebastian, doar am avut mereu chemare către spiritul francez, explică el cu un umor reținut.

Surpriza de pe chipul lui Vlad era atât de vizibilă, încât toți cei de față începură să râdă.

– Domnule, este o mare onoare pentru mine să vă cunosc și vă spun cu sinceritate că n-am știut că tatăl Darianei este senator... că sunteți dumneavoastră, o persoană atât de cunoscută.

– Ce importanță are acest lucru, tinere? replică bărbatul pe același ton. Mă bucur că fiica mea e modestă și nu se laudă spunând ce valori sunt părinții ei pentru societatea asta în permanentă tranziție. Și pun pariu că n-a suflat o vorbă despre faptul că mama ei este unul dintre marii arhitecți ai României.

Râsul sacadat al lui Nichitescu îl puse într-o și mai mare încurcătură pe Vlad, care privea rugător spre Dariana.

– Tata, te rog să-mi dai voie să-l prezint și celorlalți. Și așa e puțin stânjenit, fiindcă se află pentru prima dată la noi. Abia l-am convins să vină.

Senatorul ridică din sprâncene.

– Cum adică, abia l-ai convins să vină? Mulți dintre prietenii noștri nu au fost invitați pentru aniversarea ta, cu toate că își doreau foarte mult să fie aici. Ori este prea timid, ori nu-i face plăcere compania noastră super-selectă. Cred

că până la urmă o să-și dea seama ce șansă i s-a oferit. Măcar pentru o seară.

Din grupul de persoane se desprinsese o doamnă îmbrăcată într-o rochie elegantă, care îl luă de braț pe Vlad și i se adresă lui Nichitescu:

– Dragul meu, voi, politicienii, aveți câteodată un mod atât de direct de a aborda problemele, încât jigniți oamenii prin vorbele voastre. Fiica noastră are dreptate. Domnul Arineanu nu se simte în apele lui între persoane pe care le vede pentru prima dată.

– Lavinia, nu noi, politicienii, ci eu, pentru că Nichitescu rămâne unic, spuse sarcastic senatorul, care se întoarse apoi către mijlocul sălii.

Doamna îl conduse prin încăpere și îl prezintă tuturor celor de față, iar Vlad abia atunci își dădu seama că Bastien avea dreptate. Intrase într-o lume la care nici nu visa. Oameni politici, ziariști și afaceriști celebri, cunoscuți creatori de modă, artiști, realizatori de televiziune, toți se adunaseră în acea seară în casa senatorului pentru a sărbători ziua fiicei lui.

I se părea că este un intrus care nu-și găsea locul între toți cei de acolo. Era conștient de atuurile înfățișării sale. O fată îi spusese odată că arăta ca un personaj idealizat din romanele pentru femei sau dintr-un film american. Înalt și bine făcut, cu ochii de un albastru-violet incredibil, Vlad imediat atrăgea atenția asupra lui oriunde apărea, cu toate că nu-și dorea deloc asta. Simțea că nu-l mai țin picioarele de emoție și îi reproșa în gând Darianei faptul că nu-i povestise niciodată nimic despre familia ei. Ba chiar își amintea că fata evitase, sub tot felul de pretexte, să fie condusă acasă.

La brațul doamnei Nichitescu, băiatul din provincie rămas în București după facultate și care locuia cu chirie

unde în cartierul Militari era introdus în lumea bună de prietenia cu o fată pe care o cunoscuse cu două luni înainte.

Lui Vlad i se părea că ritualul prezentărilor n-avea să se mai termine niciodată. Dar, când se aștepta mai puțin, salvarea veni de la majordomul care le propunea tuturor să meargă la mese pentru începerea programului.

O muzică discretă se auzi dinspre bar, unde o formație în vogă începu să interpreteze cântecul *My Way* al lui Frank Sinatra, dedicat sărbătoritei și în special tatălui ei. Era cântecul preferat al senatorului, așa cum le mărturisea celor apropiați de fiecare dată când avea ocazia.

Pe mese erau cartonașe cu numele fiecărui invitat și, spre mirarea lui Vlad, locul lui nu era lângă Dariana, așa cum se așteptase, ci undeva în capătul opus al sălii, împreună cu trei perechi de tineri.

Senatorul și familia sa stăteau la masă împreună cu președintele companiei multinaționale E-IT-Daxi, așa cum se prezentase, venit cu soția și fiul, doctorand la Sorbona, și o altă familie, a unui bancher din Zürich.

Dariana veni repede la masa lui Vlad și-i spuse:

– Te rog din suflet să nu te superi, sunt niște lucruri care țin de relațiile de familie, tata a hotărât așezarea asta și trebuie să respect anumite protocoale. O să avem destul timp să vorbim despre mine și despre familia mea, sunt lucruri pe care voit nu ți le-am spus până acum. Nu-i așa că înțelegi?

– Sigur, nu-ți face probleme, o să vorbim mai târziu, răspunse Vlad oarecum încurcat.

Se gândea cât de mult se atașase de Dariana și ce importante erau întâlnirile cu ea. Era fericit și uimit în același timp, pentru că fata îl surprindea de fiecare dată. Mai ales acum, când totul se petrecea atât de repede pentru el.

Vlad își imaginase întotdeauna viața lui viitoare într-o lume lipsită de complicațiile banilor și ale puterii. Își formase anumite opinii legate de oamenii „sus-puși”, în special de politicieni, și știa că nu s-ar fi putut adapta la o astfel de societate.

Senatorul Bastien Nichitescu, de fapt Sebastian, era un personaj controversat în peisajul politic și de afaceri al țării. Înzestrat cu un simț extraordinar de percepere a pericolului și a schimbării, reușea mereu să evite situațiile-limită și apăsarea triumfător de fiecare dată după evenimente majore care în mod normal ar fi trebuit să-l afecteze și să-l marginalizeze. Faptul că afacerile îi mergeau din ce în ce mai bine, în ciuda scandalurilor permanente din presă, intrigile țesute în jurul modului său de a face o politică dublă, legăturile sale cu persoane și grupuri dubioase din străinătate erau rezultatele ambiției unui om extrem de abil și versat care își condusesese mereu viața după un slogan care îl făcuse celebru: „Doar eu și cei pe care îi accept”.

Toate aceste lucruri i se învârtteau în minte lui Vlad și nu știa cum să scape de emoția pe care o simțea de când venise. Nu era în apele lui, iar senzația de disconfort i se amplifică tot mai tare. În afară de câteva banalități schimbate cu vecinii de masă, nu găsisese subiecte comune de discuție.

– Mai doriți ceva de băut, domnule?

Vocea chelnerului îi atrase atenția de la gândurile sale.

– Nu, vă mulțumesc. Aș dori să dau un telefon, dacă se poate. Mi-am uitat mobilul acasă și trebuie să-mi sun un coleg, spuse Vlad, amintindu-și că mai are de rezolvat ceva pentru serviciu.

– Sigur, vă rog să veniți cu mine la etaj, vorbiți de acolo. N-o să vă deranjeze nimeni.

Telefonul se găsea într-un hol imens în care dădeau mai multe uși.

Ridică receptorul, dar nu apucă să formeze numărul pentru că auzi printr-o ușă întredeschisă vocea ridicată a lui Nichitescu, care certa pe cineva.

– Ți-am zis să nu trimiți acum vaporul, fiindcă nu pot să depozitez piesele electronice. Unde să le duc? N-am rezolvat cu liniile de producție în fabrică, nu știu când vin specialiștii și n-am primit nici confirmarea din Elveția. Te-ai grăbit ca de obicei. Băiete, totul se face cald și la timp. Eu nu pot să-mi bat joc de cea mai mare afacere a vieții mele.

Vocea joasă a unui alt bărbat se auzi din cameră.

– Iertați-mă, domnule Bastien, n-am știut cum să procedez. Eram în Treviso, le-am dat banii așa cum mi-ați spus, amândouă valizele, și imediat au dat drumul la containerele din Venetia. Și nu v-am spus pentru că la telefon știți că nu vă caut.

– Mi-ai spus că marfa vine în două tranșe, nu toată odată și nu așa devreme.

– Da, aveți dreptate, dar ei au spus că sunt presați de cei care produc componentele pentru reactoare și nu stau cu ele în firmă, fiindcă e foarte periculos.

– Bine, bine, să vedem ce pot să aranjez cu Grupul, o să trebuiască să dau explicații și asta numai din cauza ta, că nu te orientezi. Trebuie să înțelegi că-i o chestiune de viață și de moarte.

Discuția se termină brusc și Nichitescu ieși grăbit pe ușă, urmat de un bărbat care dispăru aproape alergând pe treptele din spatele vilei. Dând cu ochii de Vlad, senatorul îl întreabă aproape răstit:

– Ce faci aici, mă urmărești?

– Nu, domnule, voiam să dau un telefon și nu am mobilul la mine, iar chelnerul m-a adus aici, răspunse tânărul puțin surprins.

– Bine, bine... Uite, așa te supără câte unul, iar afacerile nu prosperă când n-ai oameni de calitate, spuse senatorul, încercând să justifice tonul folosit mai devreme. Apropo, tu cum te mai descurci la firmă? Cum merg contractele cu America de Sud, ce mai face domnul Klein?

Tânărul rămase foarte surprins. Nu avea habar că senatorul știe atâtea despre el, iar întrebarea despre contractele sale și despre managerul general îi dovedea clar că era la curent cu multe lucruri.

– Totul este în ordine cu America de Sud, iar domnul Klein pregătește documentația pentru noi afaceri, răspunse Vlad aproape mecanic.

Nichitescu se așază în fața lui și îl fixă cu o privire de gheață.

– Domnule Arineanu, eu sunt un tip foarte direct și mă bucur că te-am găsit singur. Voiam să am o discuție cu tine în seara asta pentru a lămuri niște lucruri, înainte să se ajungă prea departe. Ești un tip inteligent, cel puțin așa mi s-a spus, și sper că o să înțelegi.

– Mă bucur că doriți să vorbiți cu mine... zise Vlad rămânând cu fraza neterminată, pentru că Nichitescu îl opri cu un gest.

– Aș dori să nu mă întrerupi, pentru că n-am mult timp. Vezi, în general lumea asta e structurată pe niveluri. Jos, baza este primitivă. Apoi, odată cu dezvoltarea pe verticală, apare și valoarea, evidentă în funcție de acumularea financiară. Când ai bani, vrei să cumperi, să te plimbi, să-ți faci relații. Când le ai pe toate astea, vrei să devii cineva. Îți trebuie putere ca să poți domina, să te poți impune. Puterea e

mai importantă decât banul, dar e foarte greu să o controlezi. De aceea, mie mi-a fost tot timpul teamă să nu pierd puterea. Am tratat-o ca pe mama mea, ca pe familie, am considerat-o ca fiind stăpânul meu. Și nu m-a părăsit, pentru că sunt în stare să sacrific totul pentru ea. La începuturile tranziției, în România puteai urca repede către nivelurile înalte, de care îți povesteam. Acum, lucrurile s-au schimbat. S-au format elite în rândul cărora nu mai poți ajunge așa ușor.

– Vă înțeleg, domnule, spuse Vlad îngândurat, dar lucrurile pot fi și altfel. O carieră pornită de jos, construită cu multă muncă și pasiune, te poate conduce către sferele de care vorbești.

Nichitescu îl privi din nou fix.

– Nu poți ajunge decât într-o zonă medie. Accesul la vârfuri e practic imposibil, ai nevoie de un lift special care să urce la etajele superioare. Sau trebuie să fii acolo, să le aparții dintotdeauna.

– S-ar putea să aveți dreptate, răspunse tânărul, însă eu cred că totul se câștigă dacă îți dorești cu ardoare să realizezi ceva. Să-ți construiești viitorul.

– Interesant mod de a gândi pentru cineva de vârsta ta, zise mirat senatorul. Nu prea mă așteptam la așa ceva în zilele noastre. Oricum, mentalitatea asta a dispărut, iar tu ești printre puținii care mai cred în asemenea lucruri.

Se opri puțin și apoi își continuă discursul pe tonul său rece.

– Aș vrea să-ți transmit un mesaj foarte direct și cred că ar fi simplu pentru toată lumea dacă l-ai înțelege. Știu că între tine și Dariana este ceva, dar relația asta trebuie să se încheie, pentru că nu are nici un viitor.

Vlad se uită la Nichitescu. Nu înțelegea prea bine cuvintele senatorului.

– Nu știu ce vreți să spuneți. Puteți fi mai clar?

– Mi-a trebuit mult timp să mă decid asupra a ceea ce trebuie să discutăm. Sunteți împreună de două luni și se vede clar că fiica mea s-a schimbat, spuse Bastien, vorbind calm.

– În ce sens? întrebă Vlad.

– Este pe cale să se îndrăgostească de tine. Nu sunt un tip de modă veche, e adevărat că nu înțeleg tinerii din ziua de azi, dar nu m-aș opune unei asemenea legături, în alte condiții. Vezi, domnule Arineanu, Dariana face parte dintr-un sistem pe care eu l-am creat.

– Da, dar la un moment dat poate renunța la el și își poate forma unul propriu.

– Niciodată. Ea nu poate lipsi din sistem, iar tu nu poți intra, pentru că mi-ai încurca planurile. Fiica mea trebuie să-și dezvolte relațiile în așa fel încât să mă poată ajuta pe mine. Eu sunt centrul unui univers pe care puțini îl înțeleg și care are regulile pe care eu le impun. Mă rog, eu și ceilalți din Grup.

– Cum adică, Dariana reprezintă doar un instrument pentru dumneavoastră? întrebă Vlad. Nu poate decide cu cine să vorbească, cu cine să se întâlnească? Este doar o parte a planului pentru Grupul acesta, sau cum îi ziceți?

– Îmi iubesc enorm fiica, spuse Nichitescu, dar ea trebuie îndrumată, pentru că are o familie căreia îi datorează foarte multe. Apariția ta în viața ei mi-a încurcat puțin treburile în ultima perioadă, dar sper să rezolvăm repede.

Vlad se hotărî să fie mai direct:

– Eu cred că Dariana ar trebui să hotărască ce face în continuare.

– Tinere, nu înțelegi că fiica mea trebuie să aibă alte relații? Nu pricepi că viața ei o să fie alături de altcineva, nu de tine? Fii rezonabil și nu complica situația, spuse Nichitescu ridicând tonul.

– Domnule, nu vreau decât să înțeleg.

– Din câte am aflat, mi-e greu să cred că ești un vânător de avere. Nici nu te-a interesat prea mult familia ei. Hai să încheiem aici, ca să nu se agraveze situația.

– Mă amenințați, domnule senator? întrebă Vlad.

Nichitescu își slăbi nodul de la cravată și-i răspunse pe același ton ridicat:

– Exact. Iar acum te rog să părăsești casa imediat. O să te scuz eu. Și nu uita să-i transmiți salutările mele șefului tău, domnul Klein. Poate o să-l întreb cum te porți la serviciu. Așa, pentru o evaluare corectă.

Rămas singur, Vlad înțelese că trebuie să plece. Totul se petrecuse atât de repede încât nici nu-și dăduse seama că se făcuse miezul nopții. La ieșire, majordomul înalt și cu papion se înclină din nou în fața lui.

– Am auzit toată discuția. Ar fi bine să faci ce ți-a zis, pentru că-i răzbunător și capabil de orice.

– De ce-mi spui toate astea? întrebă Vlad.

– Am auzit-o pe Dariana vorbind despre tine cu mama ei. Îi spunea că ești un tip deosebit. Nu te juca cu focul. Dacă te-a amenințat, înseamnă că-i încurci foarte serios planurile. Și n-o să ți-o ierte.

– Mulțumesc, spuse Vlad, în timp ce ieșea din vilă.